

пладниѣ, отидохъ да помагатъ на войската, вода да ѝ носятъ, мъртви и ранени да прѣбиратъ, дѣто всѣки се трудеше спорядъ силитѣ си да принесе услуга на Руската и Българска войска, каквото да изгонитъ и разбиятъ по-скоро неприятельтъ. Огеньтъ се откри и отъ двѣтѣ страни по между града и Турцитѣ, дѣто на источната страна, която е извѣстна подъ името Чадъръ Могила, бѣхъ расположени Рускитѣ топове и линията слѣдваше отъ истокъ къмъ западъ до Берекетската могила, а въ срѣдата имаше останало селото Муратлий. Отъ утрѣнѣта най-напрѣдъ захванахъ съ топовнитѣ гърмѣжи, дѣто и едната и другата страна продължавахъ да хвъргатъ едни срѣщу други, което се продължи иѣщо до 2 часа, щото не се знаеше коя страна ще побѣди. Всичкитѣ хора бѣхъ се распръстнали по много мѣста на сѣверната страна на града, а най-много селянитѣ, които красяхъ околността му, като бѣли патки съ стадата и говедата си, Възовския байръ, Хюсейинъ-Челебийка, Агнязмото и сѣверонсточната долина на града, всички отъ къмъ сѣверната му страна, а пакъ гражданитѣ съ женитѣ си, отъ любовитство бѣхъ оставили своитѣ дворове и кѣщи и излѣзали на повисоки мѣста да глѣдатъ какво иѣщо е бой, което отъ толкъсъ години само се слушали, а невиждали; та да го видятъ съ очитѣ си, гдѣто въобще людетѣ ти бѣше взело такъво едно общо хладнокрѣвие и омайване, което не имъ докарваше никакъ на ума противната лоша страна, та да зематъ мѣрки за запазване. Разбира се и азъ небѣхъ по долеи въ възрѣвната и мислитѣ отъ другитѣ си съграждани, та като почнахъ битката излѣзохъ и азъ да глѣдамъ заедно съ другитѣ людѣе прѣдъ вратата на дворѣтъ ни, който бѣше на високо мѣсто и се съглѣдваше оттамъ всѣко движение и на едната и на другата войска. Съдвамъ и отправямъ поглѣдитѣ си къмъ югъ върху Турската войска, която хемъ хвърга съ топоветѣ си, хемъ слѣдва да върви и приближава къмъ града на табори (отдѣла и роти). Главното ѝ распорѣждане бѣше дадено отъ Моратлиската дѣбова корня за къмъ градѣтъ, и Турскитѣ войски се съгаждахъ отъ високото